

El duel per a les municipals 91, a punt

Deu ciutats busquen alcalde

De cara al 91 tots els partits s'apressen a trobar el candidat que els farà guanyar en unes eleccions on les persones contenen més que els partits que representen. EL TEMPS n'ha analitzat els preparatius i els pronòstics en deu ciutats clau dels Països Catalans.

Ramon Gozalbo i Ramon Aguiló.

Lany 91 serà any d'eleccions municipals. Totes les candidatures coneixen la importància de prendre posicions en una parcel·la de poder com més va més important. Alguns repetiran, però molts dels actuals alcaldes hauran de deixar el lloc a un nou ocupant del seient presidencial del consistori. La batalla es preveu molt forta en algunes ciutats que no han tingut durant la present candidatura un partit de govern amb majoria absoluta, però en altres municipis el substitut de l'actual alcalde ve des del seu propi partit. Alguns dels que són, no tornaran a sortir en la foto.

Castelló, el candidat matemàtic

Daniel Gozalbo Bellés, de 41 anys, catedràtic de matemàtiques, és l'actual alcalde de Castelló de la Plana i el candidat del PSPV-PSOE per a les pròximes eleccions municipals. Gozalbo prové del

corrent dels nacionalistes històrics del PSPV, però actualment la seua vinculació amb l'anomenat *lermisme* és total. Des de la instauració dels ajuntaments democràtics el liderat dels socialistes a Castelló es qüestiona per primera vegada. Gozalbo, que des d'octubre de 1988 governa en coalició amb el CDS, haurà d'afrontar una aferrissada batalla política amb José Luis Gimeno, arquitecte i expert en temes urbanístics, candidat del Partit Popular.

Gozalbo ha aconseguit un nou tipus de gestió municipal, marcada per la seua actuació personal fruit de l'escassa competència de la resta de l'equip socialista. Malgrat que l'endeutament del consistori és només d'un 11 per cent i que moltes de les reivindicacions urbanístiques dels veïns han estat aconseguides per Gozalbo, el clima entre els populars és d'eufòria absoluta i ja consideren l'alcaldia com a seua. També els socialistes, encara que no ho diguen en públic, pateixen

la sensació d'anar a perdre regidors. El que sembla que no perd res és el CDS, que, amb el constant viatge de militants cap al PP, es dona per desaparegut.

Palma. Un adéu pactat

L'enginyer Ramon Aguiló, que és batlle de Palma pel PSOE des de les primeres eleccions democràtiques de 1979, ha decidit no presentar-se a la reelecció. La seua postura ha provocat que entre els dos corrents majoritaris de la Federació Socialista Balear esclate una autèntica guerra. Aquests dos corrents, Socialisme i Autonomia liderat per Joan March i el corrent oficialista, del qual és Aguiló un dels màxims representants, han decidit arribar a un pacte, negat per tots, per tal de repartir-se les posicions amb vista a les properes eleccions. Francesc Obrador, batlle de Calvià, serà el candidat al Govern Balear amb el suport de Socialisme i Autonomia, mentre el tinent d'alcalde Nicolau Llaneres, mà dreta d'A-

Pasqual Maragall i Josep M. Cullell.

Barcelona. El pastís olímpic

Amb l'horitzó de ser ciutat olímpica i malgrat l'endeutament de 33.529 milions, l'alcaldia de Barcelona serà el 1991 un dels terrenys més desitjats per a qualsevol plataforma política. Pasqual Maragall i Mira, amb 49 anys, després d'exercir com a professor d'economia urbana a la Universitat de Barcelona i ocupar diversos càrrecs a l'Ajuntament és l'actual alcalde de Barcelona

pel PSC. La seua gestió, que ha necessitat el suport d'Iniciativa per Catalunya per a tenir una majoria còmoda, s'ha vist plena de desacords amb el seu soci, la qual cosa l'ha obligat a cedir en temes puntuals. Altres conflictes que han adornat aquest període socialista han estat les irregularitats detectades en empreses amb una participació de l'Ajuntament com ara Iniciatives S.A. o Barcelona

Activa S.A i, referència obligada, la inauguració de l'Estadi Olímpic, el 8 de setembre de 1989, quan milers de persones mostraren el seu suport a la creació d'un Comitè Olímpic Català i xiularen profusament la presència dels reis d'Espanya.

Malgrat tot això, Maragall ha tingut un desgast polític escàs i el fet que fos ell l'alcalde quan Barcelona va ser triada ciutat olímpica és una

renda que dona per a molt. Tot això fa pensar que ho tindrà molt bé per a ser l'alcalde del '92 però els membres de Convergència i Unió no es descoratgen, sobretot quan confirmen que la popularitat del seu candidat, Josep Maria Cullell, va pujant. Els pronòstics més imparcials fan preveure un equilibri de forces de difícil definició on la decisió final pot dependre dels partits més petits.

Lleida. Damunt del volcà

La política municipala de Lleida s'ha converit en els últims temps en una estranya guerra de la qual ningú no sap ben bé el final. L'actual alcalde, el socialista Antoni Siurana, economista amb 40 anys, va arribar al poder el 1979, en les primeres eleccions democràtiques, però va perdre el ceptre en les eleccions de 1987, que va tornar a recuperar l'abril de 1988. La pèrdua va venir de la mà d'un pacte entre CiU, el Partit Popular i el grup independent Freixes. Però posteriorment, un regidor del grup Freixes i un altre de CiU decidiren donar suport al grup socialista i això possibilità el retorn de Siurana a l'alcaldia. Aquest suport per part dels trànsfuges li ha ocasionat bastants inconvenients, ja que l'ex-convergent Manuel Arbonés va ser un dels màxims dirigents de la vaga de transports que col.lapsà Lleida fa uns mesos.

Així les coses, les properes eleccions

són una total incògnita. Siurana tornarà a repetir sort mentre el seu adversari per part dels nacionalistes de Convergència i Unió encara està per decidir.

guiló i doncs oficialista, serà el candidat a l'alcaldia de Palma, ciutat que té un endeutament calculat en uns 8.000 milions, aproximadament el 16% del pressupost.

D'altra banda, el candidat etern de l'oposició, Joan Fageda, del PP, repetirà sort, aquesta vegada coalitzat amb Unió Mallorquina, però tot fa pensar que els socialistes, de la branca que siga, continuaran en la cadira de l'alcaldia.

Girona. Una personalitat poderosa

Joaquim Nadal i Farreras, del PSC, amb 42 anys, governa amb majoria absoluta a l'alcaldia de Girona des de les primeres eleccions democràtiques.

Amb un endeutament no massa preocupant, 313 milions, l'única crisi a què s'ha enfrontat durant el seu mandat ha estat la provocada per la construcció de la variant de la N-II per la Vall de St. Daniel. Després de dir que dimitiria si no se'n rectificava el projecte, es va fer enrere; però el desgast sofert va ser mí-

València. Pragmatisme i populisme

Com en tants municipis, l'alcaldia de València ha depès dels pactes que les forces representades al consistori han establert durant la legislatura. L'alcaldessa, la socialista Clementina Ródenas, doctora en ciències econòmiques, va entrar com a cap de govern municipal, després de la dimissió de Ricard Pérez Casado, pel gener de 1988. Malgrat tenir el suport, més o menys constant, de les dues regidores d'Esquerra Unida-UPV, Clementina necessita també els pactes puntuals amb el CDS o els regidors inclassificables pel seu constant vagareig, com Manuel de Hierro, per a vèncer les forces de la dreta, representada pel Partit Popular i Unió Valenciana. La seua política s'ha caracteritzat pel pragmatisme més accentuat i ha esborrat qualsevol record de l'ambició arquitectònica i cultural de Ricard Pérez Casado. Substituint el projecte

Clementina Ródenas i Vicente González Lizondo.

del Jardí del Túria per una plantació indistinta de gronxadors i àlbers, les obres estrella a la ciutat són ara els túnels que recorren el centre i prometen aixopluc per a milers d'automòbils.

Si Clementina té el suport total del seu partit, que l'ha inclosa en l'executiva federal fa no res, el seu principal enemic

vindrà des de les files de la dreta. La veu a Madrid, Vicente González Lizondo, d'Unió Valenciana, apareix com el principal opositor en les darreres enquestes. Però tot fa pensar que caldrà un acord amistós amb el PP, que podria fer baixar de Brussel·les el seu eurodiputat Leopoldo Ortiz per tal d'aprofitar ací una de les

seues figures més prestigioses. La discussió sobre l'endeutament, un dels més alts dels Països Catalans, que arriba al 20% del pressupost i s'acosta al límit del 25% que marca la llei, serà sens dubte una arma molt utilitzada per les forces de la dreta. El factor sorpresa podria ser, de tota manera, definitiu.

Joaquim Nadal, Joan Ma. Puyals i Enric Fajarnés.

nim. Amb una gran popularitat aconseguida per la seua gestió personalista, que fa que el PSC guanye a Girona les municipals encara que CiU se'n duga les autonòmiques i les estatals, el seu opositor més immediat, el convergent Josep Arnau, president de la diputació de Girona, té totes les de perdre.

Eivissa. De maregassa a maregassa forta

Tot sembla apuntar que Enric Fajarnés Ribas, batlle d'Eivissa pel PP, es presentarà a les pròximes eleccions municipals per intentar repetir com a màxima autoritat de la ciutat. La seua arribada a l'alcaldia va venir de la mà, com ja hem vist en algun altre consistori, del CDS,

que va donar suport a una moció de censura contra l'anterior batlle, el socialista Enric Mayans.

Com en altres llocs on feia el paper de frontissa, el gran desgast patit pels centristes fa preveure que la pròxima batalla municipal pot ser encara més disputada. Mayans intentarà, tot aprofitant la destrossa del CDS, tornar al seient que va

Paul Alduy.

perdre. De manera que els eivissencs poden anar preparant-se per tots els grans conflictes de la ciutat que encara estan per resoldre: l'enclavament del port industrial i la falta d'aigua potable.

Tarragona. Alcaldia heretada

Mariner de vocació i advocat de professió, el convergent Joan Miquel Nadal, amb 40 anys, va assolir el càrrec d'alcalde de Tarragona, que ja tenia el seu besavi, quan el disset d'agost de 1989 CiU, el Partit Popular i, és clar, el CDS, s'uniren per fer fora el socialista Josep M. Recasens que fins aquell moment havia governat en minoria.

Tot i que l'estrany *menage à trois* no gaudira en principi de massa credibilitat, el cert és que l'equip de govern municipal ha sabut fer-se amb la ciutat i els socialistes han quedat reduïts a l'ombra. Per al 91, tot i que Convergència i Unió encara no s'ha pronunciat oficialment, tot fa pensar que el candidat nacionalista serà l'actual alcalde mentre que pel PSC, Recasens ja ha dit que als seus 70 anys, "cal un canvi generacional".

El seu substitut serà l'actual regidor Josep Antoni Burgasé. El govern de coalició ha donat a CiU, malgrat els riscos que solen comportar aquestes aliances, un bon prestigi de govern, mentre que l'etapa sota el govern del PSC ha quedat gairebé oblidada. Només apareix el record quan el regidor d'Hisenda, Josep M. Fusté, manifesta que la major part de l'endeutament municipal, que actualment es calcula en un 19%, al voltant de 2.900 milions de pessetes, és una "situa-

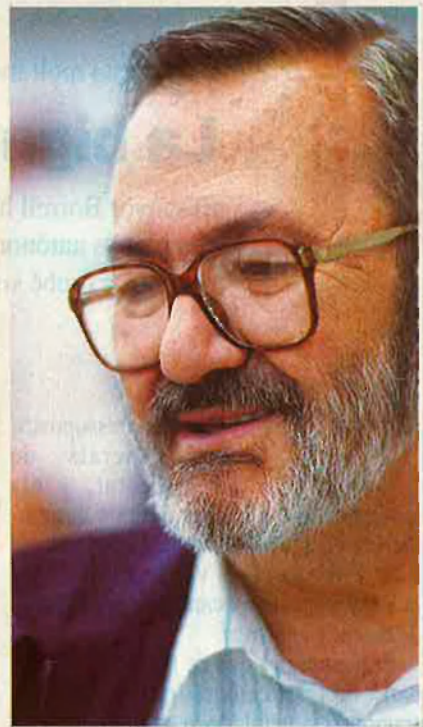
ció heretada". Com anell al dit.

Perpinyà. La dinastia Alduy

Per la seua dependència de l'estat francès, Perpinyà seguirà altres calendaris d'eleccions. De manera que fins a 1995, si no passa res especial, Paul Alduy continuarà com a batlle de la ciutat del castellet. La seua trajectòria personal l'ha convertit en tota una figura emblemàtica. Alcalde des de 1959, aleshores pel Partit Socialista i ara pel Partit Socialdemòcrata, és el més antic de França i ha aconseguit que Perpinyà, d'un municipi de 50.000 habitants, passara a ser una ciutat de 115.000 sense que per això patira cap caos urbanístic.

Amb 76 anys, Alduy sembla no voler tornar a ser alcalde i molts rumors parlen de la seua intenció de deixar el càrrec al seu fill Jean Paul Alduy, tot i que aquest no vol ni parlar-ne. Des de la seua coalició, Claude Barate apareix com el més immediat successor, però sembla que Alduy no aposta per ell i així ho manifesta amb subtils maniobres de desprestigi. La part fosca del seu mandat, la formació d'un guetto de gitans i àrabs al barri antic de Sant Jaume és la principal arma de què gaudeix el candidat del Front Nacional, l'ex-terrorista de l'OAS Pierre Sergent, que podria, segons algunes opinions, ser el proper alcalde de Perpinyà si no apareix abans un substitut amb el carisma d'Alduy.

Jaume Pons

Alacant. Adéu company

Alcalde des de 1979, el socialista Josep Lluís Lassaletta, de 57 anys, llicenciat en històries i gran amant dels bous, té en el seu propi partit el major obstacle per a no repetir com a alcalde en el 91. La seua fricció permanent amb Antoni Fernández Valenzuela, president de la Diputació d'Alacant, que s'enfronta a un judici per haver utilitzat, suposadament, el seu poder per a benefici de la seua impremta, l'ha desgastat molt. Valenzuela ha introduït en el consistori molts dels seus seguidors, que han funcionat com a oposició intestina a Lassaletta. La política mediterrània de l'actual alcalde l'ha dut a treballar molt la imatge de la ciutat, més pel centre que per la rodalia, que no ha superat en alguns casos l'estètica i les condicions dels setanta; però ha deixat oblidades altres facetes com la cultural, en gran part per la personalitat del regidor de Cultura, el valenzuelista i antic secretari local del *movimiento*, José Antonio Bernicola.

Sense una oposició forta, els socialistes repetiran amb tota probabilitat a Alacant. Els noms que sonen per a retirar Lassaletta són Antonio Moreno, regidor en l'actualitat i el conseller de Cultura, Antoni Escarré.